

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/331/2021
Identifikačné číslo spisu:	2117213904
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2117213904.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Igora Belka a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcov 1/ O. F., narodený XX. T. XXXX, H., X. G. XXXX/XX, 2/ O. F.F., narodená XX. M. XXXX, H., X. G. XXXX/XX, 3/ L.. O. G. F., narodená XX. M. XXXX, H., X. G. XXXX/XX, všetci zastúpení JUDr. KLUČKOVÁ, advokátka s. r. o., Bratislava, Pluhová 29, IČO: 36 864 242, proti žalovanému Slovenský pozemkový fond, Bratislava, Búdková 36, IČO: 17 335 345, o určenie výšky reštitučného nároku, vedenom na Okresnom súde pod sp. zn. 19C/42/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. mája 2020 sp.zn. 11Co/124/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. novembra 2018, č.k. 19C/42/2017-127 určil, že hodnota žalobcovho (pôvodný žalobca O. F., narodený X. W. XXXX) práva na náhradu podľa Rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Trnave Č.j. K2007/01095-Kň zo dňa 7. mája 2007 za pozemky v kat. území H., parc. č. XXXX/X, PKV č. XXX, spoluvlastnícky podiel 1/18-tina v pomere k celku a parc. č. XXXX/X LV č. Q., spoluvlastnícky podiel 1/15 v pomere k celku, ktoré mu pre zákonné prekážky nebolo možné vrátiť, je 5 200 eur. Súčasne rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil aplikáciou § 6 ods. 5 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, § 6 ods. 1 Výhlášky č. 85/1976 o podrobnejšej úprave územného konania a stavebnom poriadku, § 7 písm. b) a § 70 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, ako aj ustanovením § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), s tým, že žalobca sa domáhal určenia výšky reštitučnej náhrady za pozemky, alternatívne žiadal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 5 200 eur titulom reštitučnej náhrady na tom skutkovom základe, že ako oprávnenej osobe mu podľa § 2 ods. 2

písm. c) zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom bolo predmetným Rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Trnave právoplatne priznané právo na náhradu za pozemky, ktorých vydaniu bráni prekážka podľa § 6 ods. 1 písm. a) reštitučného zákona, pričom v zmysle reštitučného zákona sa žalobcovi mali previesť bezplatne do vlastníctva pozemky vo vlastníctve štátu v primeranej výmere a bonite, v akej boli pôvodné pozemky, ak s tým oprávnená osoba súhlasila alebo sa oprávnenej osobe mala poskytnúť finančná náhrada s tým, že na poskytnutie finančnej náhrady bol (a je) povinný Slovenský pozemkový fond (žalovaný). Pozemok parc. č. XXXX/X v časti 770 m² prešiel do vlastníctva štátu na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia MsNV v Trnave z 25. júna 1965 na účely výstavby skladovacích priestorov pre Vinárske závody n.p. Bratislava, pozemok parc. č. XXXX/X v časti o výmere 4543 m² prešiel do vlastníctva štátu na základe Kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi Štefanom Remenárom a Čsl. štátom zastúpeným ONV v Trnave 12. marca 1981 (uvedená výmera predstavovala podiel 1/5 vo vlastníctve Š. F.). Ako vyplývalo z odôvodnenia rozhodnutia, cena za výkup predmetnej nehnuteľnosti bola stanovená v rozpore s vtedy platným cenovým predpisom, keďže bola stanovená vo výške 0,40 Kčs/m² (ako za ornú pôdu), avšak mala byť stanovená vo výške 10,- Kčs/m², keďže sa jednalo o nehnuteľnosti nachádzajúce sa v mestách od 40 000 do 100 000 obyvateľov - z čoho bolo zrejmé, že sa predmetný pozemok nachádzal v tom čase v Meste Trnava, t.j. v zastavanom území obce. Na základe rozhodnutia žalobca požiadaval žalovaného o vydanie náhrady, došlo však k sporu ohľadom hodnoty reštitučného nároku, keď žalovaný sa odvolával na znalecký posudok č. 26/2007 vypracovaný znalcom L.. Z. P. 26. septembra 2007, kde je náhrada za pozemky určená vo výške 570,94 eura (z dôvodu, že pozemky v čase ich odňatia boli vedené ako „orná pôda“, tento druh pozemku bol uvedený aj v rozhodnutí, a je treba ho považovať za záväzný, aj keď pozemky boli neskôr zastavané), a žalobca sa odvolával na znalecký posudok číslo 15/2010 vypracovaný znalcom L.. A. M. 19. septembra 2010, kde je náhrada za pozemky určená vo výške 5 200 eur (z dôvodu, že hoci oba pozemky v čase prechodu na štát boli vedené ako „orná pôda“, avšak preukázateľne nastali právne skutočnosti, s ktorými v tom čase platné právne predpisy spájali zmenu druhu pozemku, a na základe ktorých boli tieto pozemky pozemkami stavebnými). Žalovaný žalobcovi v zmysle reštitučného zákona nepreviedol pozemky v primeranej výmere a bonite, ani nevyplatil finančnú náhradu. Podľa názoru žalovaného akceptovanie znaleckého posudku oceňujúceho pôvodné nehnuteľnosti, označené vo výrokovvej časti reštitučného rozhodnutia druhom pozemku orná pôda, ako stavebné pozemky a poskytnutím náhrady nad rámec výroku reštitučného rozhodnutia by znamenalo prekročenie kompetencií Slovenského pozemkového fondu, ktoré mu boli priznané zákonom a zásah do právoplatnosti reštitučného rozhodnutia vydaného na to oprávneným orgánom v správnom konaní, preto žalovaný považoval nárok za dôvodný len vo výške 570,94 eura.

1.2. Súd prvej inštancie po ustálení, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že požadovaná výška finančnej náhrady žalobcom je dôvodná, keď v zmysle ustanovenia § 6 ods. 5 zákona č. 503/2003 Z.z., finančná náhrada sa poskytuje podľa druhu pozemku v čase jeho prechodu, pričom bolo jednoznačne preukázané, že oba predmetné pozemky boli v čase prevodu na štát stavebnými pozemkami. S poukazom na ustanovenie § 70 ods. 1 a § 7 písm. b) katastrálneho zákona, na uvedenom právnom závere súdu (že predmetné pozemky boli pozemkami stavebnými) nemení nič ani skutočnosť, že v katastrálnom operáte boli vedené ako orná pôda, keďže bol preukázaný opak. Prekážkou pre určenie finančnej náhrady za predmetné pozemky ako stavebné pozemky, nemôže byť ani skutočnosť, že o priznaní náhrady bolo rozhodnuté v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z., ktorý upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré tvoria poľnohospodársky pôdny fond a lesný pôdny fond, keď ak by tomu tak bolo, žalobca by sa iným spôsobom nemohol domôcť svojho práva o navrátenie pozemkov, resp. priznanie finančnej náhrady, nakoľko tieto pozemky boli vedené ako orná pôda, preto bolo nutné domáhať sa nápravy práve podľa citovaného zákona, s tým, že podľa názoru súdu neexistuje žiadna zákonná prekážka, ktorá by bránila súdu posudzovať pri určení výšky finančnej náhrady, otázku druhu pozemku v čase jeho prechodu na štát. Podľa názoru súdu ani skutočnosť, že v Rozhodnutí úrad priznal právo na náhradu za pozemky vedené ako orná pôda, nebránilo súdu posúdiť na základe vykonaného dokazovania predmetné pozemky inak. V opačnom prípade, by totiž oprávnená osoba nemala možnosť domôcť sa svojho práva - finančnej náhrady vo výške určenej za taký druh pozemku, aký bol skutočne vyvlastnený, keď pri uplatnení nároku titulom vyvlastnenia bez náhrady, by bez ďalšieho nemohla preukázať, že si uplatňuje náhradu za stavebný pozemok. Bolo preto namieste otázku druhu pozemku riešiť ako prejudiciálnu v konaní o výške finančnej

náhrady, keď práve vyriešenie tejto otázky je v zmysle citovaného ustanovenia § 6 ods. 5 zákona č. 503/2003 Z.z. podstatné pre určenie výšky finančnej náhrady. Nakoľko výška zistenej ceny pozemkov znaleckým posudkom č. 15/2010, ktorým boli pozemky ocenené ako stavebné, nebola medzi stranami sporu sporná, súd pri určení výšky náhrady vychádzal z nej a žalobe vyhovel. Čo sa týka druhého petitu žaloby, súd bol toho názoru, že sa jedná o eventúálny petít a nie o alternatívny, preto s poukazom na to, že vyhovel návrhu žalobcu v časti určenia výšky finančnej náhrady, nebolo nutné rozhodovať o eventúálnom petíte. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 Civilného sporového poriadku, a plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 26. mája 2020 sp.zn. 11Co/124/2019 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, žalobu o určenie, že hodnota žalobcovho práva na náhradu podľa Rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Trnave Č.j. K2007/01095-Kň zo dňa 7. mája 2007 za pozemky v kat. území H., parc. č. XXXX/X, PKV č. XXX, spoluvlastnícky podiel 1/18-tina v pomere k celku a parc. č. XXXX/X LV č. XXXX, spoluvlastnícky podiel 1/15 v pomere k celku, ktoré mu pre zákonné prekážky nebolo možné vrátiť, je 5 200 eur zamietol. Rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi finančnú náhradu za pozemky v kat. území H., parc. č. XXXX/X, PKV č. XXX, spoluvlastnícky podiel 1/18-tina v pomere k celku a parc. č. XXXX/X LV č. XXXX, spoluvlastnícky podiel 1/15 v pomere k celku, ktoré mu pre zákonné prekážky nebolo možné vrátiť, vo výške 570,94 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súčasne rozhodol, že žalovaný má právo na náhradu trov vo výške 78%.

2.1. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisového materiálu a napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a náležite zistil skutkový stav veci, súd prvej inštancie však vec nesprávne právne posúdil, keď síce aplikoval na zistený skutkový stav správny právny predpis, ale tento nesprávne interpretoval. Odvolací súd uviedol, že:

Podľa Čl. I, § 1 zákona č. 503/2003 Z.z. z 24. októbra 2003 o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, lesný pôdny fond.

Podľa § 2 cit. zákona, právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Podľa § 5 ods. 1, 2, 3 a 5 cit. zákona, právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Rozhodnutie o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 vydá obvodný pozemkový úrad. Na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu podľa odsekov 2 a 4 možno podať opravný prostriedok na súde.

Podľa § 6 ods. 2 cit. zákona, v prípade uvedenom v odseku 1 sa oprávnenej osobe prevedú bezodplatne do vlastníctva iné pozemky vo vlastníctve štátu v primeranej výmere a bonite, v akej boli jej pôvodné pozemky, a to ak možno v tej istej obci, v ktorej sa nachádza prevažná časť pôvodných pozemkov, ak s tým oprávnená osoba súhlasí, alebo oprávnenej osobe sa poskytne finančná náhrada.

Podľa § 6 ods. 5 cit. zákona, pozemky, ktoré sa prevedú oprávneným osobám za ich pôvodný pozemok, poskytne Slovenský pozemkový fond, ak pôvodný pozemok bol súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo spoločnej nehnuteľnosti, alebo ich poskytne správca lesného majetku vo vlastníctve štátu (ďalej len "správca"), ak pôvodný pozemok bol súčasťou lesného pôdneho fondu. Ak ide o bezodplatný prevod pozemku z vlastníctva štátu do vlastníctva oprávnenej osoby, ustanovenie § 140 Občianskeho zákonníka sa nepoužije. Finančnú náhradu za pôvodné pozemky, ku

ktorým sa vlastníctvo nevracia a za ktoré nebol poskytnutý náhradný pozemok, poskytne Slovenský pozemkový fond podľa druhu pozemku v čase jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu.

2.2. Zákon č. 503/2003 Z.z. z 24. októbra 2003 je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom bolo spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku.

2.3. Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa tohto reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2, 3, ako aj to, že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25. februára 1948 do 1. januára 1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3, právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 5 ods. 1 (do 31. decembra 2004) a aby žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

2.4. Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona boli príslušné pozemkové úrady podľa § 5 reštitučného zákona v spojení s § 32 ods. 1 písm. c) zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách. Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 reštitučného zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona.

2.5. Odvolací súd uviedol, že žalobca si uplatnil na Obvodnom pozemkovom úrade v Trnave dňa 31. decembra 2004 reštitučný nárok podľa zákona č. 503/2003 Z.z. na vydanie časti pôvodných nehnuteľností a to parc. č. XXXX/X, pôvodne vedenej v PKV č. XXX, a parc. č. XXXX/X pôvodne vedenej na LV č. XXXX. Správny orgán rozhodol vo veci tak, že žalobcovi nepriznáva vlastníctvo k pozemkom a priznáva právo na náhradu za pozemky nachádzajúce sa v kat. úz. H, PKV XXX, parc. č. XXXX/X, orná pôda, výmera 770m² a LV XXXX, parc. č. XXXX/X, orná pôda, výmera 22715 m² vo vlastníckom podiele 1/18 z celku (parc. č. XXXX/X) a 1/15 z celku (parc. č. XXXX/X) s tým, že oprávnenej osobe sa v zmysle § 6 ods. 2 zákona prevedú bezplatne do vlastníctva pozemky vo vlastníctve štátu v primeranej výmere a bonite, v akej boli jej pôvodné pozemky, a to ak možno v tej istej obci, v ktorej sa nachádza prevažná časť pôvodných pozemkov, ak s tým oprávnená osoba súhlasí alebo oprávnenej osobe sa poskytne finančná náhrada. Pozemky, ktoré sa prevedú oprávnenej osobe za jej pôvodné pozemky, poskytne Slovenský pozemkový fond, ak pôvodné pozemky boli súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo spoločnej nehnuteľnosti. Finančnú náhradu za pozemku, ku ktorým sa vlastníctvo nevracia, a za ktoré nebol poskytnutý náhradný pozemok, poskytne Slovenský pozemkový fond.

2.6. Ako vyplýva z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu - pozemok parc. č. XXXX/X v časti 770 m² prešiel do vlastníctva štátu na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia MsNV v Trnave - odboru výstavby a vodného hospodárstva Č. Výst. 2238/1965 zo dňa 25. júna 1965 na účely výstavby skladovacích priestorov pre Vínárske závody n.p. Bratislava. Pozemok parc. č. XXXX/X v časti o výmere 4543 m² prešiel do vlastníctva štátu na základe Kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi Š. F. a Čsl. štátom zastúpeným ONV v Trnave dňa 12. marca 1981. Tento pozemok slúžil na výstavbu sídliska Zátvor. Cena za výkup predmetnej nehnuteľnosti bola stanovená v rozpore s vtedy platným cenovým predpisom, keďže bola stanovená vo výške 0,40 Kčs/m² (ako za ornú pôdu), avšak mala byť stanovená vo výške 10,- Kčs/m², keďže sa jednalo o nehnuteľnosti nachádzajúce sa v mestách od 40 000 do 100 000 obyvateľov - z čoho je zrejmé, že sa predmetný pozemok nachádzal v tom čase v Meste Trnava, t.j. v zastavanom území obce.

2.7. Správny orgán bol v reštitučnom konaní povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí, tento si aj v danej veci pre svoje rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov a na ich základe mal preukázané, že dotknuté pozemky, ktorých sa reštitúcia týkala už v čase prechodu na štát nemali v skutočnosti charakter ornej pôdy, hoci ako orná pôda boli evidované v katastri nehnuteľností. Podľa

zákona č. 503/2003 Z.z. však bolo možné rozhodovať o reštitúciách týkajúcich sa výlučne pozemkov, ktoré tvoria poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, a lesný pôdny fond. Toto muselo byť známe aj žalobcovi, ktorý si napriek tomu uplatnil reštitučný nárok podľa tohto zákona ako za ornú pôdu, pričom sa domáha náhrady za pozemky stavebné. Žalobca to zdôvodňoval tým, že v čase vydania rozhodnutia sa za poľnohospodársku pôdu v zmysle § 2 písm. b) zákona č. 220/2004 Z.z. považovala produkčne potenciálna pôda evidovaná v katastri nehnuteľností ako orná pôda, takže pre určenie právomoci Obvodného pozemkového úradu v Trnave na vydanie rozhodnutia bolo v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov rozhodujúce, ako boli pozemky formálne evidované a to bez ohľadu na ich faktický stav a naopak, pre určenie výšky náhrady za pozemky je rozhodujúce, aká je skutočná ujma žalobcu ako oprávnenej osoby.

2.8. S týmto názorom sa odvolací súd nestotožnil a uviedol, že v danom prípade nebol rozhodujúci zápis v katastri nehnuteľností, nakoľko platí, že údaje uvedené v katastri sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Odvolací súd mal za to, že za daného stavu obvodný pozemkový úrad ako správny orgán nemal žiadosti žalobcu vyhovieť a mal po správnosti zamietnuť jeho žiadosť, pretože neboli splnené predpoklady na navrátenie vlastníctva k predmetným pozemkom alebo na priznanie náhrady za predmetné nehnuteľnosti podľa reštitučného zákona č. 503/2003 Z.z. (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 10Sžr/5/11). Aj keď bolo možné pochybovať o správnosti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Trnave, o ktoré žalobca opieral žalobu, odvolací súd musel konštatovať, že v civilnom súdnom konaní je neprípustné preskúmať rozhodnutia správnych orgánov a preto bolo potrebné vydané rozhodnutie rešpektovať. Pokiaľ teda žalobca odvodzoval svoj nárok od právoplatného Rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Trnave Č.j. K2007/01095-Kň zo dňa 7. mája 2007 podľa zákona č. 503/2003 Z.z., potom súd mohol priznať náhradu iba za ornú pôdu, ale nemohol priznať náhradu za stavebné pozemky.

2.9. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného v tom, že uloženie mu povinnosti poskytnutia finančnej náhrady za stavebné pozemky by bolo nezákonným rozhodnutím. Slovenský pozemkový fond bol totiž zákonom č. 503/2003 Z.z. zmocnený na poskytnutie reštitučnej náhrady iba za pozemky, na ktoré sa vzťahuje tento zákon, takže niet legitímneho dôvodu požadovať od tohto subjektu reštitučnú náhradu za stavebné pozemky, keďže na tie sa vzťahovali iné právne predpisy a povinnými boli iné subjekty. Pokiaľ išlo o znenie § 6 ods. 5 zákona č. 503/2003 Z.z., podľa názoru odvolacieho súdu, poslednú vetu, ktorá znie „Finančnú náhradu za pôvodné pozemky, ku ktorým sa vlastníctvo nevracia a za ktoré nebol poskytnutý náhradný pozemok, poskytne Slovenský pozemkový fond podľa druhu pozemku v čase jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu“ treba vykladať v kontexte jednak celého tohto odseku (s prihliadnutím na predchádzajúce vety) a jednak v kontexte predmetu a účelu tohto zákona. Teda, že náhrada sa poskytuje tak, že buď dôjde k prevodu pozemkov oprávneným osobám za ich pôvodný pozemok (kedy SPF poskytne pozemok, ak pôvodný pozemok bol súčasťou poľnohospodárskeho pôdneho fondu alebo spoločnej nehnuteľnosti, a správca lesného majetku vo vlastníctve štátu poskytne pozemok vtedy ak pôvodný pozemok bol súčasťou lesného pôdneho fondu), alebo ak k takémuto prevodu nedôjde, poskytuje sa oprávneným finančná náhrada za pôvodné pozemky a túto poskytne Slovenský pozemkový fond podľa druhu pozemku v čase jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu, pričom druh pozemku v tomto prípade treba chápať výlučne v medziach zákona č. 503/2003 Z.z., teda len ako niektorý z druhov pozemku, na ktorý sa vzťahuje tento zákon (§ 1). Výklad, podľa ktorého by SPF bol povinný poskytovať finančné náhrady aj za iné druhy pozemkov, by bol nelogický a v rozpore s účelom sledovaným týmto zákonom. Zaviazanie žalovaného k náhrade presahujúcej kompetencie dané mu právnymi predpismi by preto ani s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu neobstálo.

2.10. V danom prípade sa podľa odvolacieho súdu nejednalo o navrátenie vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré tvoria poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, alebo lesný pôdny fond (čl. 1 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z.). Ak si ale žalobca uplatnil reštitučné nároky k pozemkom podľa zákona č. 503/2003 Z.z. a za jeho podmienok, akceptujúc druh pozemku taký, ako je evidovaný v katastri nehnuteľností, teda ako orná pôda, a o jeho veci bolo kladne právoplatne rozhodnuté, môže mu byť vzhľadom na vyššie uvedené súvislosti poskytnutá náhrada zo strany žalovaného len vo výške zodpovedajúcej hodnote ornej pôdy. Žalobca pritom už v čase uplatnenia si reštitučného nároku poznal skutočný charakter pozemkov, ktorých sa reštitúcia týkala a to, že nešlo o ornú pôdu bolo v reštitučnom konaní aj preukázané. Nič mu preto nebránilo uplatniť si reštitučné nároky iným

prostriedkom zo súboru opatrení slúžiacich na zmiernenie niektorých majetkových a iných krívd a to podľa právneho predpisu, ktorý sa na stavebné pozemky vzťahoval. Bolo na žalobcovi ako oprávnenej osobe v zmysle reštitučných zákonov, akým spôsobom naloží so svojimi právami, pričom odvolací súd pripomína zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi prislúcha voči žalovanému nárok na zaplatenie iba finančnej náhrady nevydaných pozemkov za ornú pôdu v súlade so zákonom č. 503/2003 Z.z., podľa ktorého bola uplatnená, teda vo výške 570,94 eura tak, ako bola určená znaleckým posudkom č. 26/2007 vypracovaným L.. Z. P. dňa 26. septembra 2007, ktorej správnosť strany nerozporovali.

2.11. Odvolací súd mal zhodne so súdom prvoinštančným za to, že tu nešlo navzdory tomu, ako ho žalobca označil, o alternatívny petit ale eventuálny (t.j. navrhuje sa jeden petit a ak by mu nebolo vyhovené, tak sa navrhuje náhradný). O eventuálnom petite platí, že ak súd dospeje k záveru o existencii okolností opodstatňujúcich petit v jeho druhej eventualite, rozhoduje podľa nej a prvý petit návrhu zamietne. Naopak, ak súd rozhodne podľa prvej eventuality petitu, o druhej už nerozhoduje. Vzájomný vzťah oboch petitov je teda daný tým, že súd sa môže zaoberať a rozhodovať o druhom petite až potom, keď je preukázaná nedôvodnosť prvého petitu. V danom prípade sa dožadoval žalobca voči žalovanému buď určenia, že hodnota jeho práva na náhradu za pozemky je 5 200 eur, alebo uloženia žalovanému povinnosti zaplatiť mu finančnú náhradu za pozemky v tejto výške. Podmienkou úspešnosti žaloby o určenie práva v zmysle § 137 písm. c) CSP, o akú išlo v prípade prvého navrhovaného výroku, je preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. V zmysle ustálenej judikatúry slovenských súdov v zásade takýto naliehavý právny záujem absentuje vtedy, ak je možná žaloba na plnenie. V danom prípade sa žalobca mohol domáhať, a aj sa domáhal, ochrany svojich práv zároveň žalobou na plnenie, čím stratil naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil postupom podľa § 388 CSP tak, že nakoľko prvý nárok bol posúdený ako nedôvodný, vyhovel čiastočne - čo do výšky 570,94 eura žalobe na plnenie so súčasným jej čiastočným zvyškovým zamietnutím a zároveň prvý petit žaloby zamietol.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca dovolanie, a to z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP, keď mal za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tiež podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP - rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená.

Žalobca mal za to, že rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný a nepreskúmateľný, uviedol, že: „za priečiace sa základným princípom právneho štátu ako aj princípom civilného sporového konania považuje, ak odvolací súd na jednej strane v rámci interpretácie právnych predpisov jednoznačne uvedie, že údaje zapísané v katastri nehnuteľností predstavujú vyvrátiteľnú právnu domnienku a rozhodujúci je skutočný stav nehnuteľností, avšak následne pri určení výšky náhrady za pozemky vychádza striktnie z údajov zapísaných v katastri nehnuteľností.“

Žalobca podal dovolanie súčasne aj z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to otázky: „či má Slovenský pozemkový fond (žalovaný) povinnosť poskytnúť oprávnenej osobe finančnú náhradu za pôvodné pozemky, ku ktorým sa nenavracia vlastníctvo a za ktoré nebol poskytnutý náhradný pozemok, podľa skutočného stavu pôvodných pozemkov ako za stavebné pozemky, alebo podľa údajov evidovaných v katastri nehnuteľností ako za ornú pôdu, ak o týchto vyšlo najavo, že sú o nich v katastri nehnuteľností evidované nesprávne údaje, a to s prihliadnutím na právnu normu vyjadrenú vetou: „Finančnú náhradu za pôvodné pozemky, ku ktorým sa vlastníctvo nevracia a za ktoré nebol poskytnutý náhradný pozemok, poskytne Slovenský pozemkový fond podľa druhu pozemku v čase jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu (§ 6 ods. 5 poslednej vety zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení účinnom do dňa 31.08.2018.) a s prihliadnutím na skutočnosť, že údaje evidované v katastri nehnuteľností predstavujú vyvrátiteľnú právnu domnienku“.

Žalobca jednoznačne zastával názor, že pre určenie výšky finančnej náhrady za pôvodné pozemky v zmysle § 6 ods. 5 reštitučného zákona nie je rozhodujúci stav evidencie v katastri nehnuteľností, ale

skutočný stav pôvodných pozemkov. Uvedené je plne podporené legislatívne vyjadrenou vyvrátiteľnosťou údajov evidovaných v katastri nehnuteľností (§ 70 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho navrhol ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) (senát 9 Cdo, v hore uvedenom zložení, ktorému bola vec pridelená dňa 4. júla 2023, na základe Opatrenia č. 6 k Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2023), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že argumentácia žalobcu opodstatňuje záver o čiastočnej prípustnosti, ale nie dôvodnosti dovolania.

5.1. Okresný súd Trnava uznesením zo 7. októbra 2021 č. k. 19C/42/2017 - 251 rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi žalobcu, ktorými sú: 1. O. F., narodená XX. M. XXXX, Ulica G. XXXX/XX, H., 2. O. F., narodený XX. T.Á. XXXX, Ulica G. XXXX/XX, 3. L.. O. G. F., narodená XX. M. XXXX, Ulica G. XXXX/XX H..

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

7. K dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ako ich vymedzil žalobca, dovolací súd uvádza, že pokiaľ žalobca namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (jeho odôvodnenie) je zmätočné, najvyšší súd pripomenul, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

7.1. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

7.2. V odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku, odvolací súd uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaného a vyjadrenia žalobcu Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva zmätočnosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd dal dostatočnú odpoveď na všetky relevantné skutkové aj právne skutočnosti sporu, pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

7.3. So zreteľom na uvedené najvyšší súd uzavrel, že zo strany žalobcu nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

8. Pôvodný žalobca prípustnosť svojho dovolania odôvodnil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP,

definujúc právnu otázku, ktorá nebola riešená dovolacím súdom, pričom predostrel i svoj názor na právne posúdenie, ktoré považoval za nesprávne.

8.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8.2. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

9. Dovolací súd pristúpil k vecnému prieskumu v dovolacom konaní, i keď úvodom poznamenáva, že pôvodným žalobcom formulovaná otázka zásadného právneho významu, nebola rozhodujúcou v kontexte zmeny rozsudku súdu prvej inštancie a nepriznaní nároku v celom rozsahu, tak ako ho uplatnil žalobca v spore.

10. Predmetom sporu bola žaloba, ktorou sa pôvodný žalobca domáhal určenia, že hodnota jeho práva na náhradu podľa Rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Trnave Č.j. K2007/01095-Kň zo dňa 7. mája 2007 za pozemky v kat. území H., parc. č. XXXX/X, PKV č. XXX, spoluvlastnícky podiel 1/18-tina v pomere k celku a parc. č. XXXX/X LV č. XXXX, spoluvlastnícky podiel 1/15 v pomere k celku, ktoré mu pre zákonné prekážky nebolo možné vrátiť, je 5 200 eur a v tomto znení bolo žalobcovi i súdom prvej inštancie vyhovené.

11. Odvolací súd naproti tomu prijal právny záver, ktorý riadne odôvodnil, a v ktorom, citujúc zákon č. 503/2003 Z. z. z 24. októbra 2003 o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“) uviedol, že zákon č. 503/2003 Z. z. z 24. októbra 2003 je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom bolo spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku.

11.1. Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa tohto reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2, 3, ako aj to, že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25. februára 1948 do 1. januára 1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3, právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 5 ods. 1 (do 31. decembra 2004) a aby žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

11.2. Ďalej odvolací súd uviedol, že podľa zákona č. 503/2003 Z.z. bolo možné rozhodovať o reštitúciách týkajúcich sa výlučne pozemkov, ktoré tvoria poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, a lesný pôdny fond. Toto muselo byť známe aj pôvodnému žalobcovi, ktorý si napriek tomu uplatnil reštitučný nárok podľa tohto zákona ako za ornú pôdu, pričom sa žalobou domáhal náhrady za pozemky stavebné. Aj keď sa odvolací súd vyslovil, že obvodný pozemkový úrad ako správny orgán nemal žiadosti pôvodného žalobcu vyhovieť a mal po správnosti zamietnuť jeho žiadosť, pretože neboli splnené predpoklady na navrátenie vlastníctva k predmetným pozemkom alebo na priznanie náhrady za predmetné nehnuteľnosti podľa reštitučného zákona č. 503/2003 Z.z.. (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 10Sžr/5/11) a preto bolo možné pochybovať o správnosti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Trnave, o ktoré pôvodný žalobca opieral žalobu, odvolací súd musel konštatovať, že v civilnom

súdnom konaní je neprípustné preskúmať rozhodnutia správnych orgánov a preto bolo potrebné vydané rozhodnutie rešpektovať.

11.3. Pokiaľ teda žalobca odvodzoval svoj nárok od právoplatného Rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Trnave Č.j. K2007/01095-Kň zo dňa 7. mája 2007 podľa zákona č. 503/2003 Z.z., potom súd mohol priznať náhradu iba za ornú pôdu, ale nemohol priznať náhradu za stavebné pozemky.

12. Dovolací súd k uvedeným správnym záverom odvolacieho súdu v kontexte s dovolateľom vymedzenou otázkou právneho významu a to : či má Slovenský pozemkový fond (žalovaný) povinnosť poskytnúť oprávnenej osobe finančnú náhradu za pôvodné pozemky, ku ktorým sa nenavracia vlastníctvo a za ktoré nebol poskytnutý náhradný pozemok, podľa skutočného stavu pôvodných pozemkov ako za stavebné pozemky, alebo podľa údajov evidovaných v katastri nehnuteľností ako za ornú pôdu, ak o týchto vyšlo najavo, že sú o nich v katastri nehnuteľností evidované nesprávne údaje, a to s prihliadnutím na právnu normu vyjadrenú vetou: „Finančnú náhradu za pôvodné pozemky, ku ktorým sa vlastníctvo nevracia a za ktoré nebol poskytnutý náhradný pozemok, poskytne Slovenský pozemkový fond podľa druhu pozemku v čase jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu (§ 6 ods. 5 poslednej vety zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení účinnom do dňa 31.08.2018.) a s prihliadnutím na skutočnosť, že údaje evidované v katastri nehnuteľností predstavujú vyvrátenú právnu domnienku“, uvádza, že rozhodujúce je, na akom podklade bol nárok v spore uplatnený a v danom prípade je ním nesporne Rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Trnave Č.j. K2007/01095-Kň zo dňa 7. mája 2007 podľa zákona č. 503/2003 Z. z., v ktorom bol nárok uznaný k pozemkom označeným ako orná pôda. Toto rozhodnutie je pre Slovenský pozemkový fond záväzné, a správne odvolací súd dôvodil aj tým, že by Slovenský pozemkový fond prekročil svoje oprávnenie, ak by vyplatil náhradu za pozemky, a ktoré v zmysle zákona náhradu poskytnúť ani nemohol (pozri bod 2.9. hore).

13. Bez významu k uvedenému je v dovolateľom definovanej otázke jeho vymedzenie : „a s prihliadnutím na skutočnosť, že údaje evidované v katastri nehnuteľností predstavujú vyvrátenú právnu domnienku“. Dovolací súd konštatuje, že skutočnosť, že údaje uvedené v katastri nehnuteľností je možné vyvrátiť, je notoriou, ktorú právna prax nespochybňuje. Avšak v danom prípade neriešil odvolací súd a nezaložil svoje rozhodnutie na tejto skutočnosti, ale len na závere, že i keď údaje v katastri neboli v súlade s objektívnym stavom, rozhodujúce boli údaje v Rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu v Trnave Č.j. K2007/01095-Kň zo dňa 7. mája 2007 podľa zákona č. 503/2003 Z. z., a iba na základe týchto bol oprávnený Slovenský pozemkový fond plniť, tak ako ho zaviazal odvolací súd.

14. Dovolací súd zhodne so záverom odvolacieho súdu je toho názoru, že pôvodný žalobca mal možnosť uplatniť svoje nároky v rámci reštitučnej legislatívy a to, že si vybral uplatnenie svojho nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z., determinovalo jeho nárok a nie je možné v civilnom sporovom konaní preskúmať správnosť rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu.

15. Dovolací súd záverom poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý veľmi precízne a presvedčivo odôvodnil tak skutkové ako aj právne závery, ktoré prijal vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí a s ktorými sa nad rámec právnej otázky, ktorá bola predmetom dovolacieho prieskumu, dovolací súd plne stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

16. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalobcom podané dovolanie síce vyvolalo čiastočne procesný účinok (žalobca vymedzil právnu otázku) umožňujúci uskutočnenie meritorneho dovolacieho prieskumu (§ 470 ods. 2 CSP), výsledok najvyšším súdom uskutočneného dovolacieho prieskumu ale vedie k záveru, že jeho dovolanie je nedôvodné. Najvyšší súd preto dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

17. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 a § 262

ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.